

Danielin kirja - Numero viisikymmentä

Daniel 8:n profeetallisten salaisuuksien avaaminen: Palmonin ilmoitus

Jeff Pippenger

2024-01-14

Danielin kirjan kahdeksannessa luvussa Danielille annetaan näky Raamatun profetian valtakunnista, ja sen jälkeen hän kuulee taivaallisen vuoropuhelun, joka esitetään kysymyksenä ja vastauksena.

Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille tietylle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa. Daniel 8:13, 14.

Ensimmäiset kaksitoista jaetta esittävät näyn, ja jakeet kolmetoista ja neljätoista osoittavat toisen näyn. Samoin kuin Danielin kahdeksannessa luvussa on kaksi eri hepreankielistä sanaa, jotka molemmat käännetään sanalla ”ottaa pois”, ja kaksi eri hepreankielistä sanaa, jotka molemmat käännetään sanalla ”pyhäkkö”, siinä on myös kaksi eri hepreankielistä sanaa, jotka molemmat käännetään sanalla ”näky”.

Mitä tulee kahteen sanaan, jotka on käännetty ilmauksella ”ottaa pois”, adventismin teologit väittävät, että molemmat sanat tulisi ymmärtää merkityksessä ”poistaa”. Mitä tulee kahteen sanaan, jotka on käännetty sanalla ”pyhäkkö”, adventismin teologit väittävät, että molemmat sanat tulisi ymmärtää merkityksessä ”Jumalan pyhäkkö”, ja mitä tulee kahteen sanaan, jotka on käännetty sanalla ”näky”, adventismin teologit jälleen kerran sivuuttavat näiden kahden sanan väliset erot. Ero oli Danielille niin tärkeä, että hän tarkoituksellisesti käytti kahta hyvin erilaista heprealaista sanaa, joten meidänkin tulee tunnistaa ja pitää voimassa tämä ero. Sana ”näky” jakeessa kolmetoista on heprean sana ”chazon”, ja se merkitsee unta, ilmestystä tai oraakkelia — näkyä.

Sana ”näky” esiintyy Danielin kahdeksannessa luvussa kymmenen kertaa, mutta se vastaa kahta eri hepreankielistä sanaa. ”Chazon”, joka esiintyy jakeessa kolmetoista, löytyy myös jakeesta yksi, sitten kahdesti jakeesta kaksi, tietenkin jakeesta kolmetoista, sekä kerran jakeista viisitoista, seitsemäntoista ja kaksikymmentäkuusi. Seitsemässä niistä kymmenestä kerrasta, jolloin sana ”näky” esiintyy Danielin kahdeksannessa luvussa, se on sana ”chazon”, joka merkitsee yksinkertaisesti ”näkyä”.

Ne kolme muuta kertaa, jolloin sana ”näky” esiintyy Danielin kahdeksannessa luvussa, se on heprean sana ”mareh”, joka merkitsee näköalaa tai ilmestystä. Kahdeksannessa luvussa heprean sana ”mareh” on myös kerran käännetty ei sanaksi ”näky” vaan sanaksi ”ilmestys”, mikä osoittaa sanan merkityksen täsmällisemmin. Miksi Daniel käytti kahta eri heprealaista sanaa, jotka ovat merkitykseltään niin lähellä toisiaan, että kääntäjät käsittelivät niitä samana sanana? Onko sillä merkitystä?

”Jokaisella Jumalan sanan periaatteella on oma paikkansa, jokaisella tosiasialla oma merkityksensä. Ja koko rakenne sekä suunnitelmassaan että toteutuksessaan todistaa Tekijästään. Sellaista rakennetta ei mikään muu mieli kuin Äärettömän mieli voisi käsittää tai muodostaa.” Education, 123.

Vastaus toiseen kysymykseen on kyllä: sillä todella on merkitystä, miksi Daniel teki eron; näin ollen profetian tutkijan velvollisuudeksi tulee pyrkiä ymmärtämään ensimmäinen kysymys, joka tiedustelee, miksi Daniel teki eron. Ne erot, jotka hän teki koskien sanaa, joka on käännetty ”pyhäköksi”, ja sanaa, joka on käännetty ”ottaa pois”, ovat iankaikkisilta seurauksiltaan ratkaisevia; miksi siis kukaan odottaisi vähempää merkitystä sanalta, joka on käännetty ”näkyksi”? ”Jokaisella tosiasialla” on ”oma merkityksensä” ”Jumalan sanassa”, ja se vaikuttaa profeetalliseen ”rakenteeseen” sekä profetian täyttymiseen, kun se ”toteutetaan”.

Kun alamme tarkastella sanaa ”näky” kahdeksannessa luvussa, Danielin todistuksen kannalta merkityksellinen ”tosiasia” on se, kuka vastasi Danielin kahdeksannen luvun kolmannessatoista jakeessa esitettyyn kysymykseen sanoilla: ”Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa.”

On neljä tosiasiaa, joilla on suora yhteys Danielin kirjan kahdeksanteen lukuun ja joita aion käsitellä. Yksi niistä on se, että Ulai-joen näky on tunnistettu viimeisiä päiviä koskevaksi profetiaksi, ja se on myös Danielin kirjan sen ”tiedon” vertauskuva, joka ”avattiin” ”lopun aikana” vuonna 1798.

”Jumalan sanan paljon läheisempi tutkiminen on tarpeen. Erityisesti Danielin kirjaan ja Ilmestykseen tulisi kiinnittää huomiota enemmän kuin koskaan aikaisemmin työmme historiassa. Meillä saattaa olla vähemmän sanottavaa joillakin linjoilla Rooman vallasta ja paavinvallasta, mutta meidän tulisi kiinnittää huomio siihen, mitä profeetat ja apostolit ovat kirjoittaneet Jumalan Hengen innoituksesta. Pyhä Henki on niin ohjannut asioita sekä profetiaa annettaessa että kuvatuissa tapahtumissa, että opettaakseen, että inhimillinen välikappale on pidettävä poissa näkyvistä, kätkeynä Kristukseen, ja että taivaan Herra Jumala ja Hänen lakinsa on korotettava.

”Luekaa Danielin kirja. Palauttakaa mieleenne kohta kohdalta siellä esitetty valtakuntien historia. Katsokaa valtiomiehiä, neuvostoja, mahtavia sotajoukkoja, ja nähkää, kuinka Jumala vaikutti alentaakseen ihmisten ylpeyden ja painaakseen inhimillisen kunnian tomuun. Ainoastaan Jumala esitetään suurena. Profeetan näyssä Hänet nähdään syöksemässä vallasta yhden mahtavan hallitsijan ja asettamassa toisen hänen sijaansa. Hänet ilmoitetaan maailmankaikkeuden hallitsijaksi, joka on pystyttämäisillään iankaikkisen valtakuntansa — Ikiaikainen, elävä Jumala, kaiken viisauden Lähde, nykyisyyden Hallitsija, tulevaisuuden Ilmoittaja. Lukekaa ja ymmärtäkää, kuinka köyhä, kuinka heikko, kuinka lyhytikäinen, kuinka erehtyvä, kuinka syyllinen ihminen on korottaessaan sielunsa turhuuteen.”

Pyhä Henki osoittaa meille Jesajan kautta Jumalan, elävän Jumalan, huomion ensisijaiseksi kohteeksi — Jumalan sellaisena kuin Hänet on ilmoitettu Kristuksessa. ”Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, ja hallitus on Hänen hartioillaan; ja hänen nimensä on: Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas” [Jesaja 9:6].

”Se valo, jonka Daniel sai suoraan Jumalalta, annettiin erityisesti näitä viimeisiä päiviä varten. Näyt, jotka hän näki Ulayn ja Hiddekelin rannoilla, Sinearin suurten jokien äärellä, ovat nyt täyttymässä, ja kaikki ennustetut tapahtumat tulevat pian toteutumaan.

”Tarkastelkaa juutalaisen kansan olosuhteita silloin, kun Danielin profetiat annettiin. Israelilaiset olivat vankeudessa, heidän temppelinsä oli hävitetty ja temppelipalvelus keskeytetty. Heidän uskontonsa oli keskittynyt uhritoimitusten järjestelmän seremonioihin. He olivat tehneet ulkonaisista muodoista kaiken ratkaisevan, samalla kun he olivat menettäneet todellisen jumalanpalveluksen hengen. Heidän jumalanpalvelusmenonsa olivat turmeltuneet pakanuuden perinnäistapojen ja käytäntöjen vaikutuksesta, eikä heillä uhrimenojen toimittamisessa katse ulottunut varjosta itse todellisuuteen. He eivät erottaneet Kristusta, ihmisten syntien todellista uhria. Herra vaikutti niin, että kansa joutui vankeuteen ja että temppelipalvelus keskeytettiin, jotta ulkonaisista seremonioista ei tulisi heidän uskontonsa koko sisältö. Heidän periaatteensa ja käytäntönsä oli puhdistettava pakanuudesta. Rituaalipalvelus lakkasi, jotta sydämen palvelus voisi elpyä. Ulkonainen loisto poistettiin, jotta hengellinen voisi tulla ilmoitetuksi.

”Vankeutensa maassa, kun kansa kääntyi Herran puoleen katumuksessa, Hän ilmaisi itsensä heille. Heiltä puuttui Hänen läsnäolonsa ulkonainen vertauskuva; mutta Vanhurskauden Auringon kirkkaat säteet loistivat heidän mieleensä ja sydämeensä. Kun he nöyryytyksessään ja ahdistuksessaan huusivat Jumalan puoleen, Hänen profeetoilleen annettiin näkyjä, jotka avasivat tulevaisuuden tapahtumat — Jumalan kansan sortajien kukistumisen, Lunastajan tulemisen ja iankaikkisen valtakunnan perustamisen.” Manuscript Releases, osa 16, 333–335.

Se ”tosiasia”, että Ulai-joen näky annettiin viimeisiä päiviä varten, vaatii, että profetian tutkija näkee vaivan ymmärtääkseen, mitä se on ennustanut näyssä kuvatuista tapahtumista. Ulai-joen näkyyn liittyvät profeetalliset ”asiat” ”muovasi” ”Pyhä Henki” ”sekä profetian antamisessa että kuvatuissa tapahtumissa”. Sekä sitä, mitä tapahtui profeetalle hänen vastaanottaessaan näyn, että niitä profetian tapahtumia, jotka profeetta yksilöi, tulee tutkia tietoisina siitä, että molemmat ovat profeetallinen esikuva siitä, mikä on täyttyvä viimeisinä päivinä. Edellinen katkelma korostaa, että meidän tulisi tunnistaa Danielin olleen ”seitsemän ajan” vankeudessa.

Daniel edustaa niitä, jotka tunnistavat vankeutensa Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kolmen ja puolen päivän päättyessä, jotka sitten kääntyvät Herran puoleen parannuksessa, täyttävät 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun rukouksen, erottavat kallisarvoisen halpahintaisesta, ja sitten Herra täyttää lupauksensa koota ne, jotka on hajotettu, ilmaistessaan itsensä heille. Heidän ”huomionsa pääasiallinen kohde” on silloin ”Jumala Kristuksessa ilmoitettuna”.

Ulai-joen näyn ”kantavuus” ja se, kuinka se myötävaikuttaa sen profeetallisen sanoman ”rakenteeseen”, jonka Kristus ”suunnitteli”, on ensimmäinen ”tosiasia”, jota olemme lyhyesti tarkastelleet, ja lainattu kohta osoittaa, että päätarkoituksenamme tulisi olla Jumalan ilmoitus sellaisena kuin se on ”ilmoitettu Kristuksessa”. Danielin kahdeksannessa luvussa Kristusta ei esitetä samalla tavoin kuin Jesaja Hänet esitti, kun Jesaja ilmaisi, että Kristuksen ”nimeksi kutsutaan Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas”.

Danielin kahdeksannessa luvussa Jumala ilmoitetaan Kristuksessa Palmonina, mikä merkitsee Ihmeellistä Laskijaa eli Salaisuuksien Laskijaa.

Tuo ”tosiasia” vaatii, että nimen ”Palmoni” ”merkitystä” on etsittävä sekä sitä, kuinka tuo nimi vaikuttaa profetian ”rakenteeseen” ja ”suunnitelmaan”. Kolmas Danielin kahdeksannen luvun ”tosiasia”, joka tulisi tunnistaa, on se, että juuri siinä luvussa esitetään milleriläisen liikkeen keskeinen opillinen tukipylväs. Millerin kirkkain jalokivi löytyi jakeesta neljätoista, ja meidän tulisi pyrkiä ymmärtämään, mikä ”merkitys” tällä ”tosiasialla” on Ulai-joen näylle, joka on nyt täyttymisprosessissa.

Millerin unessa, kun lipas asetettiin pöydälle hänen huoneensa keskelle, se loisti auringon kirkkaudella; mutta viimeisinä päivinä lipas on suurempi ja loistaa kymmenen kertaa kirkkaammin kuin se loisti silloin, kun se alun perin asetettiin Millerin pöydälle. Mitä sellaista Ulai-joen näyssä on, joka sisältää milleriläisen liikkeen keskeisen pylvään, että se lisää tuon opin valon kymmenkertaiseksi viimeisinä päivinä? Mitä viimeisinä päivinä paljastetaan, mitä ei paljastettu lopun aikana vuonna 1798? Mitkä ovat Ulai-joen näyn ”tapahtumat”, joiden sisar White sanoo ”ovat nyt täyttymisen prosessissa?”

Jos yhdistämme avoimesti nämä kolme ensimmäistä tosiasiaa (Ulain näyn, Kristuksen ilmoitettuna Palmonina sekä keskeisen opillisen pylvään), meidän tulisi olla valmiit hyväksymään yksinkertainen lähtökohta, joka vaikuttaa tutkimukseemme Ulai-joen näystä. Nämä yhteen liitetyt tosiasiat osoittavat niille, jotka tahtovat nähdä, että sanoma, joka avattiin sineteistään vuonna 1798, oli sanoma, joka oli ”ripustettu aikaan”. Ilman ennustuksellisen aikaprofetian osatekijää Millerin sanomaa ei olisi ollut olemassa.

Neljäs tähän lukuun vaikuttava ”tosiasia” on se, että milleriitit esittivät sanoman, joka perustui profeetalliseen aikaan. Tämän tosiasian korostamiseksi Jumala ilmoitettiin Kristuksessa jakeissa kolmetoista ja neljätoista Ihmeellisenä Laskijana (Palmoni). Ajatus, että näky koostui ainoastaan siitä, että 22. lokakuuta 1844 tunnistettiin jakeen neljätoista kahdentuhannen kolmensadan päivän päätökseksi, merkitsee kylmän veden heittämistä sille ilmoitukselle, että Jumala ilmoitetaan Kristuksen kautta Palmonina.

Adventismin teologit ovat uutterasti työskennelleet haudatakseen Danielin kahdeksannen luvun kolmattatoista jaetta koskevan kysymyksen merkityksen voidakseen antaa satukertomustensa ruokalajilleen sen maun, jonka he ovat päättäneet pitävän oppimattomat, kutisevine korvineen, välinpitämättöminä niiden totuuksien suhteen, jotka liittyvät adventismin keskeiseen pylvääseen.

”Raamatunkohta, joka yli kaikkien muiden oli ollut adventtiuskon sekä perustus että keskeinen pylväs, oli julistus: ’Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa.’ [Daniel 8:14.] Nämä sanat olivat tuttuja kaikille niille, jotka uskoivat Herran pikaiseen tulemukseen. Tuhansien huulilta tämä ennustus toistui heidän uskonsa tunnuslauseena. Kaikki tunsivat, että heidän kirkkaimmat odotuksensa ja rakkaimmat toiveensa riippuivat siinä ennustetuista tapahtumista. Näiden profeetallisten päivien oli osoitettu päättyvän syksyllä 1844. Muiden kristittyjen tavoin adventistit pitivät tuolloin maata tai jotakin sen osaa pyhäkkönä. He ymmärsivät pyhäkön puhdistamisen tarkoittavan maan

puhdistamista viimeisen suuren päivän tulilla ja katsoivat, että tämä tapahtuisi toisessa adventissa. Tästä seurasi johtopäätös, että Kristus palaisi maan päälle vuonna 1844.”

”Mutta määräaika oli kulunut, eikä Herra ollut ilmestynyt. Uskovat tiesivät, ettei Jumalan sana voinut pettää; heidän profetian tulkintansa täytyi olla virheellinen; mutta missä oli erehdys? Monet ratkaisivat vaikeuden umpimähkäisesti kieltämällä, että ne 2300 päivää päättyivät vuonna 1844. Tälle ei voitu esittää muuta syytä kuin se, ettei Kristus ollut tullut sinä aikana, jona he olivat häntä odottaneet. He väittivät, että jos profeetalliset päivät olivat päättyneet vuonna 1844, Kristus olisi silloin palannut puhdistamaan pyhäkön puhdistamalla maan tulella; ja koska hän ei ollut tullut, päivät eivät voineet olla päättyneet.

Tämän johtopäätöksen hyväksyminen merkitsi luopumista profeetallisten ajanjaksojen aikaisemmasta laskutavasta. Ne 2300 päivää oli havaittu alkaviksi silloin, kun Artakserkseen käsky Jerusalemin ennallistamisesta ja rakentamisesta tuli voimaan, syksyllä 457 eKr. Kun tämä otettiin lähtökohdaksi, vallitsi täydellinen sopusointu kaikkien niiden tapahtumien soveltamisessa, jotka oli ennustettu tuon ajanjakson selityksessä Dan. 9:25–27. Kuusikymmentäyhdeksän viikkoa, ensimmäiset 483 vuotta noista 2300 vuodesta, ulottuivat Messiaaseen, Voideltuun; ja Kristuksen kaste ja voitelu Pyhällä Hengellä vuonna 27 jKr. täyttivät täsmällisesti tämän määräyksen. Seitsemänkymmenennen viikon puolivälissä Messias oli hävitettävä. Kolme ja puoli vuotta kasteensa jälkeen Kristus ristiinnaulittiin keuhkolla vuonna 31 jKr. Ne seitsemänkymmentä viikkoa eli 490 vuotta kuuluivat erityisesti juutalaisille. Tämän ajanjakson päättyessä kansa sinetöi Kristuksen hylkäämisensä vainoamalla hänen opetuslapsiaan, ja apostolit kääntyivät pakanoiden puoleen vuonna 34 jKr. Kun 2300 vuoden ensimmäiset 490 vuotta olivat silloin päättyneet, jäljellä oli 1810 vuotta. Vuodesta 34 jKr. laskettuna 1810 vuotta ulottuu vuoteen 1844. ”Silloin”, sanoi enkeli, ”pyhäkkö on puhdistettava.” Kaikki profetian edellä esitetyt määrittelyt olivat kiistattomasti täyttyneet määräaikanaan. Tämän laskutavan mukaan kaikki oli selvää ja sopusointuista, paitsi ettei nähty, että mitään pyhäkön puhdistamista vastaavaa tapahtumaa olisi tapahtunut vuonna 1844. Kieltää, että päivät päättyivät tuolloin, merkitsi saattaa koko kysymyksen sekasortoon ja luopua kannoista, jotka olivat vakiintuneet profetian erehtymättömien täyttymysten perusteella.

”Mutta Jumala oli johtanut kansaansa suuressa adventiliikkeessä; hänen voimansa ja kirkkautensa olivat seuranneet tätä työtä, eikä hän sallisi sen päättyä pimeyteen ja pettymykseen eikä joutua häväistyksi vääränä ja hurmahenkisenä kiihotuksena. Hän ei jättäisi sanaansa epäilyksen ja epätietoisuuden alaiseksi. Vaikka monet luopuivat aikaisemmasta profeetallisten ajanjaksojen laskutavastaan ja kielsivät siihen perustuneen liikkeen oikeellisuuden, toiset eivät olleet halukkaita hylkäämään niitä uskon ja kokemuksen kohtia, joita Raamattu ja Jumalan Hengen todistus tukivat. He uskoivat omaksuneensa terveet tulkintaperiaatteet tutkiessaan profetioita ja että heidän velvollisuutensa oli pitää lujasti kiinni jo saavutetuista totuuksista sekä jatkaa samaa raamatullisen tutkimuksen tietä. Hartaassa rukouksessa he tarkistivat kantansa ja tutkivat Raamatua löytääkseen erehdyksensä. Koska he eivät voineet nähdä virhettä profeetallisten ajanjaksojen laskennassaan, heidät johdatettiin tutkimaan tarkemmin pyhäkköä koskevaa aihetta.” Suuri taistelu, 409, 410.

Meille on ilmoitettu sisar Whiten kautta samassa kohdassa, jossa Ulaijoen näky yksilöidään, että ”Jumalan sanan paljon perusteellisempi tutkiminen on tarpeen”. Teologit esittävät teoksesta Suuri taistelu edellä olevan kohdan aiheesta ”profetaaliset ajanjaksot” ikään kuin ne ”profetaaliset ajanjaksot”, joihin sisar White rajoittaa kommentaarinsa, olisivat ne viisi profetiaa, jotka sisältyvät kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetiaan. He väittävät näet, että neljää noista profetioista käsitellään nimenomaisesti tässä kohdassa. Mutta aiheen ”paljon perusteellisempi tutkiminen” osoittaa, että ilmaus ”profetaaliset ajanjaksot” monikossa viittaa sisar Whiten kirjoituksissa tarkemmin niihin kahteen profetiaan, joiden tuli täytyä 22. lokakuuta 1844.

On viisi erityistä aikaprofetiaa, jotka Gabriel osoitti Danielille ja jotka kuuluvat kahteentuhanteen kolmeensataan vuoteen. Ensimmäinen osoittaa neljäkymmentäyhdeksän vuotta, jolloin ”kadut ja muurit rakennettaisiin ahdistavina aikoina”. Toinen oli Kristuksen kaste neljänsadan kahdeksankymmenenkolmen vuoden kuluttua lähtökohdasta 457 eKr. Kolmas oli Hänen ristiinnaulitsemisensa, neljäs osoitti, milloin evankeliumi menisi pakanoille niiden neljänsadan yhdeksänkymmenen vuoden päättyessä, jotka oli erotettu erityisesti juutalaiselle kansalle, ja viides, ja ainoastaan viides, aikaprofetia päättyi 22. lokakuuta 1844. Edelliset neljä aikaprofetiaa päättyivät hyvissä ajoin ennen vuotta 1844. Mitä sisar White siis todella tarkoittaa, kun hän käyttää ilmaisua ”profetialliset ajanjaksot” monikossa niistä, joiden oli määrä päättyä vuonna 1844?

Käsitellessään milleriittien ensimmäistä pettymystä hän osoittaa vastauksen tuohon kysymykseen:

”Näin Jumalan kansan iloisena odotuksessa, tähyämässä Herraansa. Mutta Jumala oli määrännyt koetella heitä. Hänen kätensä peitti virheen profeetallisten ajanjaksojen laskennassa. Ne, jotka odottivat Herraansa, eivät havainneet tätä virhettä, eivätkä myöskään oppineimmat miehet, jotka vastustivat tätä aikaa, kysyneet sitä näkemään. Jumala oli määrännyt, että Hänen kansansa kohtaisi pettymyksen. Aika kului, ja ne, jotka olivat odottaneet Vapahtajaansa iloisin odotuksin, olivat murheellisia ja lannistuneita, kun taas ne, jotka eivät olleet rakastaneet Jeesuksen ilmestymistä, vaan omaksuneet sanoman pelosta, iloitsivat siitä, ettei Hän tullut odotettuna aikana. Heidän tunnustuksensa ei ollut vaikuttanut sydämeen eikä puhdistanut elämää. Ajan kuluminen oli tarkoin tarkoitettu paljastamaan sellaiset sydämet. He olivat ensimmäisinä kääntymässä pois ja pilkkaamassa murheellisia, pettymäneitä niitä, jotka todella rakastivat Vapahtajansa ilmestymistä. Näin Jumalan viisauden siinä, että Hän koetteli kansaansa ja antoi heille läpikutkivan koetuksen paljastaakseen ne, jotka koetuksen hetkellä vetäytyisivät pois ja kääntyisivät takaisin.

”Jeesus ja koko taivaallinen sotajoukko katselivat myötätunnolla ja rakkaudella niitä, jotka suloisin odotuksin olivat kaivanneet nähdä Hänet, jota heidän sielunsa rakastivat. Enkelit leijailivat heidän ympärillään vahvistaakseen heitä heidän koetuksensa hetkellä. Ne, jotka olivat laiminlyöneet ottaa vastaan taivaallisen sanoman, jätettiin pimeyteen, ja Jumalan viha syttyi heitä vastaan, koska he eivät tahtoneet ottaa vastaan valoa, jonka Hän oli lähettänyt heille taivaasta. Nuo uskolliset, pettymäneet ihmiset, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, eivät jääneet pimeyteen. Jälleen heidät johdatettiin Raamattujensa ääreen tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja. Herran käsi poistettiin lukujen yltä, ja erehdys selitettiin. He näkivät, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844 ja että sama todistusaineisto, jonka he olivat esittäneet osoittaakseen profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1843,

todisti niiden päättyvän vuonna 1844.” Early Writings, 235–237.

”Profeetalliset ajanjaksot” olivat ne ”profeetalliset ajanjaksot”, jotka ”ulottuivat vuoteen 1844”, vaikka milleriläiset olivat aluksi uskoneet niiden ulottuvan vuoteen 1843. Ne ”profeetalliset ajanjaksot”, jotka ulottuivat vuoteen 1844, olivat ”kolme profeetallista ajanjaksoa”, ja ne kaikki ovat esitettyinä Habakukin tauluilla. Yksi näistä kolmesta ajanjaksosta ainoastaan ”koskettaa” vuotta 1844, ja kaksi muuta ulottuvat 22. lokakuuta 1844 saakka. Tuhat kolmesataa kolmekymmentäviisi päivää ulottuivat aivan vuoden 1844 ensimmäiseen päivään, jolloin milleriläisten ensimmäinen pettymys koitti ja sekä Habakukin toisen luvun että Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun vertauksen kymmenestä neitsyestä viivytyksen aika alkoi.

Danielin kahdeksannen luvun neljäntoista jakeen kaksituhatta kolmesataa päivää ulottuivat 22. lokakuuta 1844 saakka, ja myös Juudan eteläistä valtakuntaa vastaan suunnattujen ”seitsemän ajan” kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta päättyivät silloin. Palmoni esittelee itsensä Danielin kahdeksannen luvun kolmattatoista jakeessa Ihmeellisenä Lukujenlaskijana, ja se profeetallinen ”rakenne” ja ”suunnitelma”, jonka hän sitten esitti, sisälsi vähintään kymmenen toisiinsa liittyvää aikaprofetiaa.

Alamme tarkastella näitä totuuksia tarkemmin seuraavassa artikkelissa.

”Kristus antoi maailmalle opetuksen, joka tulisi kaivertaa mieleen ja sieluun. ”Tämä on iankaikkinen elämä”, hän sanoi, ”että he tuntevat sinut, ainoan totisen Jumalan, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka sinä olet lähettänyt.” Mutta Saatana vaikuttaa ihmismieliin sanoen: Tee tämä tai tuo teko, niin teistä tulee kuin jumalia. Petollisella päättelyllä hän johti Aadamin ja Eevan epäilemään Jumalan sanaa ja asettamaan sen sijalle teorian, joka johti rikkomukseen ja tottelemattomuuteen. Ja hänen sofistiikkansa tekee tänään sitä, mitä se teki Eedenissä. Kun Kristus tuli maailmaamme, hän valitsi nöyriä kalastajia seurakuntansa perustukseksi. Näille opetuslapsille hän koetti selittää valtakuntansa ja tehtävänsä luonnetta. Mutta heidän rajallinen käsityskykynsä asetti hänelle pidäkkeen. He olivat omaksuneet kirjanoppineiden ja fariseusten opetuksia, ja sen tähden paljon siitä, mitä he uskoivat, oli epätotta. Ja vaikka Kristuksella oli heille paljon sanottavaa, he eivät kyenneet kuulemaan paljon siitä, mitä hän hartaasti halusi heille ilmaista.

”Kristus havaitsee tämän ajan uskonnollisten ihmisten olevan niin täynnä virheellisiä käsityksiä, ettei heidän mielessään ole sijaa totuudelle. Saadun koulutuksen myötä opettajat sekoittavat opetukseensa uskottomien kirjailijoiden ajatuksia. Näin he ovat kylväneet rikkaviljaa nuorison mieliin. He lausuvat julki ajatuksia, joita ei pitäisi esittää nuorille eikä vanhoille, koskaan ajattelematta, millaista siementä he kylvävät tai millaisen sadon heidän on seurauksena korjattava.” Review and Herald, 3. heinäkuuta 1900.